

15.

ANGYALOK

Örület vagy áldás?



Forgolódtam az ágyamban. Valamiért nem tudtam aludni. Ránéztem az órára. Fél kettő. Pár óra alvás után hogy lehetek ennyire éber?

Kimentem inni egy pohár vizet. Majd megfagytam, gyorsan visszaszaladtam az ágyba és nyakig betakaróztam. Magányosnak éreztem magamat. Hiányzott, hogy magához húzzon valaki, aki megvéd és szeret.

Annyira elszömpöntyölődtem, hogy nem bírtam visszatartani a sírást. Miért van az, hogy nekem nem jut egy igazi férfi? Miért nincs velem legalább az anyukám meg az apukám? Miért nincsen nekem családom? Mikor jön már végre a Nagy Ő? Meddig válogassak még az idioták között? Egyáltalán megtalálom valaha a lelki társamat? Van nekem olyan?

Néztem a szemben lévő ház tornyát az ablakomon át. Koromsötét volt odakinn, éppen hogy látszott a sziluettje. Nem húztam el a függönyt, hiszen csak úgy bealudtam. Most meg már nem volt kedvem kibújni a bemelegített takarók alól.

Hirtelen fura dolgot észleltem. Derengő fény surrant be az ablakomon. Mintha a torony mellől jött volna ez a világoosság. Képzlődöm – gondoltam. Megcsíptem magamat, hogy álmodom-e. Mikor rájöttem, hogy nagyon is ébren vagyok, akkor meg halálra rémültem.

Először csak vibráló fényt láttam, aztán hirtelen simogatást éreztem. Amint elkezdtem pánikba esni, rám tört valamiféle melegség. Abban a pillanatban megszállt egyfajta földöntúli nyugalom és biztonság.

A fényesség nőttön-nőtt a szobában, teljesen körülölelt. Amint kigondoltam valamit, olyan volt, mintha kimondott szavak lennének.

Mintha többen lettek volna a szobámban. Határozottan éreztem valamiféle lények jelenlétét.

És ekkor megszólalt valaki olyan hangon, amelyet én még életemben nem hallottam. Édes volt, kedves és annyira csak nekem beszélt, hogy már megint bőgni kezdtem. De most nem szomorúságomban, hanem a rám törő eufória miatt.

„Nincs semmi baj! Azért jöttünk, hogy segítsünk. Hogy megvilágítsuk az utat.” Majd azzal folytatta, hogy „ők sokkal előbb szerettek engem, mint ahogy azt én sejtettem volna. Ideje volt, hogy rájuk találtam.”

Én? Rájuk? Hiszen nem kerestem én senkit? És kik ezek? Mit akarnak? Erre azt mondta, hogy „a családom után kiáltottam, és ők azért jöttek. Ők az én mennyei családom.”

Leesett az arcom. Nekem van égi családom?

„Mindenkinek van. Tulajdonképpen, mi egy nagy család vagyunk.”

Nem voltam észnél. Örültem és egyszerre teljesen örülnék is éreztem magamat. Ha tudtam volna, hogy vannak segítőtőim odafent, már rég szóltam volna nekik.

Morfondíroztam magamban, de közben éreztem, beszélnek hozzám továbbra is. Nagyon érdekes volt, mert minden gondolatban feltett kérdéseimre válaszoltak. Még arra is, amit nem tettem fel, csak megfordult egy-egy kétség a fejemben, és már halottam is az ezzel kapcsolatos információkat.

Aztán szóltak, hogy aludjak. Azt mondták, hogy jobb lenne, ha most nem gondolkodnék. Csak pihenjek. A fejemben és a szívemben ott vannak a válaszok, és ők mindig velem voltak, vannak és lesznek. Nekem csak szólítani kell őket, és minden kérésemre válasz érkezik.

Aztán amennyire nem tudtam aludni addig, olyan gyorsan zuhantam mély álomba ezután.

A következő, amire emlékszem, hogy kinyitom a szememet, és a vekker, amint ránéztem, rám förmedt követelőző mutatóival. Hét óra van! Tessék bemenni az irodába! Jaj, de én nem akarok! Ekkor bevillant a tegnap éjszaka.

Azonnal előtörttek az emlékek. Teljesen megzavarodtam.

Ez most tényleg megtörtént velem vagy álmodtam? Meghülyültem? Kihez fordulhatok segítségért?

Persze, Lili és Zsuzsi! Hívtam egyből Lilit. Ki volt kapcsolva.

Próbáltam Zsuzsit. Legalább hússzor csengett ki, mire felvette.

– Zsuzsi, beszélünk kell! – üvöltöttem a telefonba, amint hallottam, hogy megnyomta a „Hívás fogadás” gombot.

– Keri, mi van? Még alszom. Bekapcsolva maradt a telcsim. Nem lehetne kicsivel később?

– Nem lehet. A munkahelyemről már nem tudlak felhívni. Vagyis fel tudlak, csak hülyének fognak nézni, ha ilyen dolgokat mondok!

Egy levegővel hadartam el az egésztestet. Nem tudtam, hogy értett-e belőle egyáltalán valamit.

Zavart csend volt a vonal túloldalán.

– Bébi, kénytelen vagy délutánig várni. Most nem jó! –
Azzal letette.

Máskor tajtékszottam volna a dühtől, de valahogy nem voltam mérges. Csak meg akartam osztani valakivel az ál-
momat. Mert egyre biztosabb voltam benne, hogy álmodtam.

De ha meg álmodtam, akkor meg nem hülyültem meg.
Szépen megbeszéltem magammal, hogy mindez csupán egy
álom része volt.

De akkor miért éreztem ilyen intenzíven? És külön-
ben is, miért akarom meggyőzni magamat arról, ami nem
igaz? Csak azért, hogy megnyugodjak, hogy normális
vagyok?

Aztán eszembe jutott, hogy kérnem kell és megadatik. Na,
jól van. Teszteljük!

– Ha nem álmodtam, márpedig remélem, hogy nem,
akkor teljesítetek a következő kívánságomat. Írjon nekem
Balázs. Kérjen bocsánatot! És mondja meg, mikor lesz a sulis
kezdés!

Önelégült mosollyal az arcomon bevonultam a fürdő-
szobába. Gondoltam, kapnak egy kis időt, hogy összeszed-
jék magukat. Elvégre még fel kell ébreszteniük Balázst – hit-
tem én naiv. Aztán meg el kell ültetniük a fejében az érzést,
hogy micsoda modortalan levelet írt. Kifejezetten lelkifurkát
kell éreznie. Aztán be kell kapcsolnia a gépét és szépen meg
kell fogalmaznia a levelet.

Fogat mostam. Kifestettem magamat. Belejöttem a kívá-
násba, és el kezdtem gondolatban sorolni őket.

– A tehén, aki mindig pletykál, ma legyen kedves.

– A főnököm maradjon otthon.

– A rendetlenség, amit az asztalomon hagytam, ne tűnjön
fel senkinek.

– Kellene egy kis pénz. – Eszembe jutott, hogy konkrét összeget akarok. – Jó, akkor huszonöt ezer forint, az most jól jönne.

– És hát Balázs, Balázs, Balázs! Vele kapcsolatban nem ismételtam meg a kérésemet, de a nevét többször is kimondtam. Csináljanak vele az égiek, amit akarnak!

Már a kocsiban ültem, mikor hívott Zsuzsi.

– Itt vagyok! Most már tudunk beszélni. Csak mellettem feküdt egy pasas, akinek semmi keresnivalója az ágyamban. Na, majd én is mesélek! Mondjad, mizu? Korán keltél, leltél aranyat?

– Haha! Figyu, Zsuzsi, ne haragudj, csak nagyon fontos volt. Szóval, szerinted én beszámítható vagyok?

Meglepődött a kérdésemre, mert nem válaszolt.

– Zsuzsi! Hát hülye vagyok én?

– Igen! – Vágta rá azonnal. – Hülye vagy és egyáltalán nem vagy beszámítható. Aki hét órákor képes felhívni, az egy szemét! – mondta, de nevetett.

– Zsuzsi, ez most életbevágóan fontos. Félretéve az ökörködést. Szerinted én szavahihető, megbízható ember vagyok?

– Persze – mondta. – De miért kérdezed? Kaptál egy félcédulát vagy meghívód van a Lipótra egy buliba? Oda megyek veled én is! – hahotázott.

– Éjszaka történt velem valami, de ne röhögj ki. Ígérd meg, hogy nem röhögsz ki!

– Esküszöm, csak mondd már!

– Szóval, éjszaka meglátogatott valaki.

– Na bazmeg, ez nálad teljesen normális! Remélem, dugtatok egy jót!

– Zsuzsi, nem dugtunk! Az ember nem dugatja meg magát angyalokkal!

– Mi? – kérdezte megrökönyödve. – Kikkel? Angyalokkal? Te találkoztál igazi angyalokkal?

– Mondtam, hogy hülyének fogsz nézni!

– Dehogya is! Én hiszek bennük. Fél éve készítettem ol-tárt, meg vuduzom őket, hogy látogassanak meg, vagy legalábbis csináljanak valamit, de nálam aztán nem járt senki. Már épp kezdtem elveszíteni a hitemet, mikor ezt a sztorit most te elmesélted. Hát mégiscsak vannak? De miért hozzád mentek? Te nem is hiszel bennük? És nem is kérted? Vagy igen?

– Tulajdonképpen igen, csak nem tudtam róla.

– Az meg hogy lehet? – értetlenkedett.

– Bébi, ezt most nem fogom tudni elmesélni, mert megérkeztem a melóba, de délután érijél rá. Mindent elmondok töviről hegyire, oké?

– Hogyne! Minden részletet tudni akarok! És mutass be minket egymásnak. Már ha lehet.

– Oké! – mondtam nevetve. Megígértem neki, hogy mindent megpróbálok.

Befordultam a hivatal parkolójába. Feltűnően kevés autó állt bent.

Pofátlan gondolatom támadt. Beálltam a főnök üresen tángoló helyére. Már úgy is utálnak, hadd kombináljanak, hogy mit keresek én ott. „Ha már lúd, legyen kövér.”

Kivettem a csomagtartóból a laptopomat. Felterítettem a hátamra a kabátomat, bezártam az ajtót, és gyors léptekkel elindultam a lépcsőház felé.

Mikor betoppantam az irodámba, meglepett a csend. Ilyenkorra a főnököm már rég bent szokott lenni. Elolvassa a napi sajtót, majd tízre összehívok neki egy értekezletet. Sehol senki. Hála Istennek.

A tegnapról ott hagyott iratkupac még mindig árván fi-gyelt az asztalom közepén. A páncélszekrény ajtaját még széle-

sebbre tártam, mintha csak most nyitottam volna ki, nem tegnap hagytam volna úgy.

Beszórtam az iratokat, és visszacsaptam az súlyos vasajtót.

Abban a pillanatban belépett Magdika! Semmi jót nem vártam tőle. Gondolom a parkolóhely miatt jött. Ő lehetett az első, aki észrevette, hisz figyelni minden mozdulatomat. Hátha hibázom. És most hibáztam. Hatalmasat.

Mézédes mosollyal az arcán felém nyújtott egy bögrét. Észre sem vettem, hogy kettő van a kezében.

– Hoztam neked kávé! – duruzsolta. – Hallottam, könyvet írsz. Csiripelték a verebek. Beleírsz engem is?

Hajaj, ha tudnád! Bele hát! Két oldalnál többet nem kapsz, de az a kettő életed végéig kísérteni fog, az tuti.

– Ha gondolod – mondtam tétován.

Még mindig nem értettem a kávé és a kedvességet. Még író sem vagyok, nem hogy híres. Miért puncsolna itt nekem, mint valami bestsellerírónak? És honnan tud róla? Ez a nő tényleg mindent tud. Vagy jóban van Zsuzsival. Ami kizárt.

– Csak vicceltem – hadarta. – Ma nincs a nagyfőnök. Szólt, hogy mondjam meg neked. Mondd le az értekezletet. Korán bejött, de szaladnia kellett haza, mert szül a kuttyája. Otthon akar lenni a nejével együtt, hogy segítsen az ellésnél. Látom, jó parkolóhelyet találtál!

Rám nézett a vizenyős tekintetével. Bár halvány gonosz-ságot véltem felfedezni a szemében, ez egyszer mintha nem nekem szólt volna. Inkább összespannolásnak tűnt, nem pedig cinikus rosszindulatnak. Rákacsintottam.

Jézusom, mi ütött belém! Elnevettem magamat, és azt mondtam neki.

– Ide hallgass Magdika! Engem úgy utálsz, mint az állat! Teljesen mindegy, milyen és mennyi jót csinálok, a te erkölcsi normáidnak meg elképzelésednek úgy sem tudok megfele-

ni. Gondoltam, odaállok. Polgárpukkasztok! És leszárom, ki mit gondol!

Még engem is meglepett őszinte kirohanásom. Jobb lesz, ha nem nagyon leszek őszinte. Eddig sem voltam, nem kell ezt a szokásomat a hivatalban megváltoztatnom. Még csak az kell, hogy megismerjék a gyengéimet!

– Nem utállak.

Nem hangzott őszintén, de eleresztettem a fülem mellett.

– Csak néha olyan nagyképűnek tűnsz, hogy irritál – mondta ki mégis, ami a szívét nyomta.

– Én, nagyképű? Dehogya is! Csak felvérteztem magamat a támadások ellen. Ne tudd meg, mit kellett kiállnom az alkalmazásom első fél évében!

Azzal elmeséltem neki a kávéja mellett, hogy ki, mivel próbálkozott. Hogy mennyien és milyen furmányos módokon próbáltak meg felszedni. Hogy mennyit sírtam otthon, mert egyre nehezebb volt kezelni az ezzel járó rengeteg terhet. Hogy teljesen bezárkóztam, és már egyáltalán nem vagyok önmagam, mert nem merek az lenni.

Erre ő meg teljesen elképedt, hogy micsoda parasztok az itteni férfiak. Hogy miért nem szóltam, mert akkor rajtuk köszörülte volna a nyelvét, és én azzal sokkal jobban jártam volna.

Na, még csak az kellett volna – gondoltam. Kibökte, hogy az én helyemre pályázott, de mivel nem beszél nyelveket és nem tudott ledobni tíz kilót (húszat, de ezzel most igazán nem akartam megbántani, meg tíz évet, azt meg nem tudom, hogy kell csinálni), így nem tölthette be ezt az állást.

Én meg egyszer csak belibbentem ide. Negyvennyolc kiló voltam, huszonnyolc éves, sugárzó és intelligens. Szóval, minden tulajdonsággal rendelkeztem, ami miatt lehet engem utálni, és jólesett kibeszélni.

Szóval így állunk! A normális kinézetem miatt kellett ennyit szívnom? Belőlem is házsártos, elviselhetetlen irodapletyka-macát akart faragni, hogy besimuljak a rendszerbe?

Nem volt szívem haragudni rá, ha már így kitárulkozott. Ehelyett elmeséltem neki, hogy festeni fogok tanulni, és van esélye megkaparintani az állásomat, mert nincs maradásom.

Persze a lelkére kötöttem, hogy ez nem publikus.

Tudtam, hogy ezzel a legjobbat teszem magammal. Azonnal el fogja mondani mindenkinek, így nekem már semmit nem kell tennem, mikor a főnök rákérdez, csak helyeselni. Mindenesetre jólesett az őszintesége. Felállt, elköszönt és búcsúzól még azt mondta.

– Ha dumálni támad kedved, gyere át. Tudod, melyik irodában dolgozom. Egyszer megihatnánk valahol egy kávé.

Nem akartam hinni a fülemnek. Különb is, egyszer már megittunk. Itt és most. Csak bólintottam. Sokkot kaptam.

Már vagy egy perce, hogy elment, de én még mindig csak bámultam ki a fejemből. Az összes kérésem teljesült. Eddig. Elhatalmasodott rajtam a különlegesség érzése. Hiszen minden úgy történik, ahogy kértem. Vagyis valaki teljesíti minden kívánságomat.

Mint a villámcsapás, úgy ért a következő gondolat. Balázs! Azonnal beléptem a levelezőrendszerembe. Beérkező levelek.

Feladó: Litkai Balázs.

Úgy izgultam, hogy kétszer klikkeltem a levélre. Majdnem kitöröltem. Végre hozzájutottam az üzenethez.

„Kedves Keri! Ne haragudj az előző levelem hangneméért, nem akartalak megbántani. Kicsit ideges voltam, félreértettem a leveledet. Várlak természetesen az iskolában. Ne bánkódj a munkahelyed miatt, majd itt eltereljük a figyelmedet a festéssel. Szólok, ha kezdődik a tanfolyam.

Egyelőre még időpontot kell találnom rá, aztán indulhat a dolog. Üdv: Litkai Balázs”

Nagyon boldog voltam. Mehetek tanulni. Balázs bocsánatot kért. Határozottan kedves hangnemben írt. Minden, de minden klappolt.

Döbbsenten ültem az asztalom mögött. Egyszerre csak minden megvilágosodott előttem. Hiszen bármit megkaphatok, amit csak kívánok.

Más kívánság egyelőre nem jutott eszembe, annyira örültem a már teljesülteknek.

Olyan ámulatban voltam, hogy észre sem vettem, hogy Karezs, az egy emelettel feljebb dolgozó informatikus kolléga belépett az irodámba. Jóban voltam vele, s mint olyan, vele is összehoztak a pletykás vénasszonyok. Na, jó, vele majdnem volt is valami, de aztán meggondoltam magamat. Szegény, olyan nyüzüge volt, hogy egy ölelés alkalmával éreztem minden csontját.

Én szeretem, ha egy férfin van mit fogni. Inkább legyen pocakos, mint egykákabelű. Rendes srác volt, de csak haver.

– Hello Linda! Valami baj van?

Végre felfogtam a világot magam körül, és egy idétlen vigyorral az arcomon, gyorsan rávágtam egy semmitmondó választ.

– Nem, nem, mi lenne?

– Úgy bámulsz, mint aki kísértetet látott.

– Jaj, csak elgondolkodtam valamin, nem fontos. Mizu, kit keresel?

– Zavarok?

– Jaj, Karezs! Te aztán igazán nem zavarsz, csak tudni akartam, hogy a főnökhöz jöttél-e vagy tőlem szeretnél valamit?

– Te szeretnél tőlem valamit.

Értetlenül néztem rá. Nem emlékeztem arra, hogy kértem volna tőle valamit. Láttam tanácsalanságomat, elmosolyodott és ledobott az asztalra egy csomó pénzt.

Ekkor eszembe jutott, hogy vagy két évvel ezelőtt hitelproblémái voltak. Megismerkedett egy lánnyal, aki terhes lett. Elvette gyorsan feleségül és a lány szülei óhajára megvett egy kisebb lakást. A hiteltörlesztő részletek azonban olyan magasak voltak, hogy veszélybe került a lakás.

Így aztán kisegítettem egy kis pénzzel, nehogy feleségül, gyerekestül az utcára kerüljön. Mondtam neki, hogy csak akkor adja meg, ha tudja nélkülözni.

Én úgyis valami cuki felsőre vagy cipőre költöttem volna. És most tessék, itt van ő, a pénz, meg az aznapi utolsó kívánságom teljesülése. Annyira örültem az egésznek, hogy meg is kérdezte:

– Ha ennyire kellett a pénz, miért nem szóltál, hogy szedjem össze?

Szegényt úgy kinevettem. Ha tudná, mitől vagyok ilyen boldog, akkor bolondnak hinne. Higgye csak azt, hogy ennyire humánus vagyok.

– Ne viccelj! Hisz’ mondtam, hogy csak akkor add vissza, mikor megteheted. Persze, nagyon jókor jött. Épp meg vagyok szorulva. Tulajdonképpen én mindig meg vagyok szorulva. Szóval, nagyon nagy jót tettél velem! Köszönöm.

Azzal zsebre is vágtam friss bevételtem.

Azon kaptam magam, hogy átgondolom, hátha van még valaki, aki tartozik, mondjuk egymillióval. De sajnos senki sem jutott eszembe.

Ma már nem mertem többet kérni, hátha odafönn megelégedik, és kihúzzák a dugót a bőségkádamból. Elégedett voltam. Alig vártam, hogy lejárjon a munkaidőm, és találkozhatassak a csajokkal.

Kilenc óra. Jaj, mikor lesz már fél öt? Elég kilátástalannak tűnt a mai nap. Pláne, hogy a főnököm nincs is itt. Valami unaloműzőt ki kell találnom, különben meghülyülök. Rohannék Balázshoz, ha tehetném. Aztán dumálnék a csajokkal, és felbujtanám őket, hogy kívánjanak mindenfélét. Bár, ha jobban belegondolok, már az is kész csoda, hogy Zsuzsi nem nézett örültnek.

– Kiskorú! – kiabált kedvenc ebédelős kollégám a folyosóról befelé.

Én voltam a kiskorú a magam szerény éveivel. Bár valóban mindenki idősebb volt nálam, azért ennyire fiatalnak mégsem voltam mondható. Persze jólesett a becézés is.

A többi becenevemhez képest, ami sokkal inkább gúnynév volt, mint például: Gyorslábú. Én mindig, mindent rohanva intéztem el. Nem, mintha nem lett volna időm mindenre. Nyolc egész órám. Csak azt az érzetet akartam kelteni a munkatársaimban, de legfőképpen a főnökömben, hogy én bármit marha gyorsan elintézek. És úgy is volt. Egyik lábam itt, a másik ott.

Aztán hívtak Nagyfülűnek is. Ez teljesen érthetetlen volt számomra, annál is inkább, mert híresen apró fülcimpáim vannak. Mindenkinek ez tűnt fel szinte elsőként. Egészen kicsi, harmincötös lábam van, és épp hogy orrom. Ha erősen fúj a szél, még levegőt is alig tudtam venni, olyan turcsi. No meg a valóban vékonyka kezeim is ott lógtak a nyüzüge karjaim végén, és igen, a füleim is igen jelentéktelenek voltak. Még csak el sem álltak. Meglapulva figyeltek a fejem két oldalán. Lehet, hogy éppen ezért neveztek így?

De ez sem bántott kifejezetten. Mosolygós, ősz hajú, frissen sederintett csemege bajuszú, pirosposzsgás hejde ember lépett át a küszöbömön.

– Kiskorú, hát nem hallod, hogy óbégatok?

– Hogy a viharba ne hallanám, Bubu?

Fogalmam sincs, miért hívták így. Bár, az én beceneveim eredetét vizsgálgatva nem jutottam eredményre, gondoltam, erre sem érdemes egy gondolatnál többet pazarolnom. Elképzelhető, hogy a felesége hívja őt így, és a közvetlen munkatársai – hallván ezt –, egyszerűen csak átvették. Ennyi.

– Csapasd át a telefonvonalakat hozzám, aztán lépjél le!

– Hogyhogy? – ámuldoztam.

– A főnök ma már nem lesz, így én vagyok a hallja-kend, én meg elengedlek! Menjél, pasizzál vagy pletyizzél. Nekem édes mindegy! Nem mondom még egyszer, úgyhogy nyomás!

Azzal csoszogva vissza is indult az folyosó végén eldugott irodájába.

Hihetetlen. Ezt nem is kívántam. Ezt csak úgy kínomban gondoltam reggel. Bár ezt minden reggel kívánom! De mindig nem lehet ekkora szerencsém. És ha egyszer az angyalok úgy döntenek, hogy drasztikusabb módszert választanak a „Nem akarok bemenni a munkahelyemre!” – felkiáltásom megoldására, és hipp-hopp, kirúgatnak? Na, azt azért kibírnám röhögés nélkül.

Mostantól csínján fogok bánni a kívánságokkal. Vagy legalábbis igyekezni fogok nagyon pontosan fogalmazni. Terveznem is kell a jövőmet. Inkább a tudatos kérések teljesüljenek, mint a tudattalan óhajok!

Abbahagytam a töprengést és igyekeztem minél hamarabb összepakolni a cuccaimat. Ügyeltem rá, hogy mindent gyorsan el- és bezárjak, még a telefont sem felejtettem el átirányítani.

Írtam egy cetlit „Köszö Bubu!” – szöveggel és becsúsztattam egy borítékba. Felmálházva elszaladtam a hátsó zugba, Bubu irodájához, amit nemes egyszerűséggel csak ólnak hívtott. Nem csoda, hogy a nevéhez fűződtek idióta beceneveim!

Betoltam az ólajtó alá az üzenetemet és már vágtaztam is lefelé a lépcsőn. Az utolsó fordulóhoz értem, és magamban imádkoztam, hogy csak nehogy szembe jöjjön valaki, aki számon kéri idő előtti távozásomat.

Mire felocsúdtam, hogy már megint a „Csak nehogy”-gyal kezdtem mondatot, belebotlottam Jánosba.

Egy pillanatra megijedtem, de aztán tudatosult bennem, hogy János az én emberem. Csupa jóindulatú, mosolygós, középkorú férfi volt. Kis termetét előzékeny stílusával, lehengerlő humorérzékével és diszkrét udvarlással kompenzálta. Valamiért mégis mindig szomorúságot láttam a szemében.

„Na – mondaná Lili –, még egy megfejtésre váró pasas. Nehogy felszedd!”

Néha olyan érzésem volt, hogy rajongása nemcsak a nőnek szólt, hanem Kerinek is. De tőle ez igazán jólesett. Most is mosolygott. Nem kérdezte, hová megyek a munkaidőm elején, teljes harci díszben. Szemmel látható volt, hogy akárhová is távozom, ma már nem jövök vissza. Soha nem lett volna ilyen indiszkrét. Udvariasan félreállt, majd csupán egyetlen megjegyzést tett.

– Nem tudom, hová igyekszel, de ennél – bökött fejével a lépcsősor irányába – biztosan jobb helyen leszel. Szerencsés az a fickó... – morzsolta el félve a mondatot, sajnálkozó pillantással rám nézett.

Olyan édes volt, hogy visszaléptem és nyomtam az arcára egy puszit. Meglepedt, tán még bele is pirult.

– Imádlak – súgtam a fülébe és már szaladtam is tovább.

Ő volt az irodában a másik szövetségese. Mindig, minden alkalommal fedezett, ha kértem rá. Soha nem utasított vissza, mikor beszélgetni támadt kedvem, annak ellenére, hogy nagyon elfoglalt osztályvezető volt akkoriban. Meghallgatott és igazat adott. Még akkor is, mikor sértettségemtől nem lát-

tam a dolgokat összefüggésükben, és esetleg tévedtem. Akkor is igazam volt. És én imádtam érte. Vigasztalt és bátorított.

Volt, hogy napközben megkínált egy itallal, én pedig há-lásan és cinkosan elfogadtam azt. Bár soha, egyetlen alkal-mommal sem került szóba, hogy köztünk bármi is lehetne, éreztem, hogy szomorúságában ennek reménytelensége is tükröződött.

Hálás voltam hallgatásáért, és tulajdonképpen bármiért, ami tőle érkezett. Csennel megpecsételődött barátságunk kompromisszumává érett össze találkozó pillantásunk, és ne-kem ennyi elég volt.

Gyorsan kitoltam a főnökömnek fenntartott helyről, majd kiviharzottam a kapun.

Két telefonom közül csak azt hagytam bekapcsolva, ame-lyiket odabent nem ismerték. Még csak az kellene, hogy valaki visszarángasson a hétköznapokba! Azt már nem! Élveztem a váratlanul jött szabadságot.

Tapostam a gázt és jólesett száguldozni. Igazából mindig száguldoztam. Sosem ismertem be másoknak, de magam-nak nem hazudhattam, hogy számomra a sebességkorlátozá-sok nem léteztek. Ha jobban belegondolok, számomra egy-általán nem léteztek korlátok. Csak azokat voltam hajlandó elfogadni, melyeket én állítottam magamnak. Ezek általá-ban érzelmi vagy erkölcsi korlátok voltak. És én még ezeket is áthágtam, ha ahhoz volt kedvem.

Telefonáltam is vezetés közben. Meg ettem, és sms-t ír-tam, meg fogadtam a válaszokat is. Sőt néha újságot és könyvet is olvastam. A fél életemet az autóban töltöttem, így ha valamilyen elintézendő dolgom a kocsimban ért, minden további nélkül ott és akkor igyekeztem megoldani azt, ahol éppen voltam. Úton, lámpánál állva, parkolás közben vagy az autópályán.

Mikor megérkeztem a házam – Házam? A lakásom, ami a házban van – elé, szorongani kezdtem.

Akarok én otthon lenni? Épp egy zárt térből szabadultam ki, most meg bezárom magamat egy másik kalickába? Tárcsáztam Lilit. Két kicsöngés után felvette.

– Mizu? Láttam kerestél tegnap. Pilateszen voltam, meg szaunában. Most meg nem akartalak zavarni, mert dolgozol. Vagy nem dolgozol?

– Nem. Helló! Képzeld, ma nincs bent a főnököm, így ellóghatom az egész napot! Ráérsz?

– Persze! De nem fognak kinyírni, vagy még rosszabb, kirúgni?

– Dehogya! Engedéllyel vagyok távol. Nem is kellett ürügyeket keresnem, talált nekem más. Na, majd elmondom, de nem telefonban.

– Oké! – és lenyomta.

Megint csörgött a telefonom. Ismeretlen szám. Jobb, mint a „Bejövő hívás”.

– Tessék! – szóltam bele rezignált hangon. Eszem ágában sem volt bemutatkozni.

– Helló. Andi vagyok! Az agykontrollon váltottunk pár szót. Tudod, a tibeti gyógy mód miatt. Ma indul a tanfolyam és egy ember tud még csatlakozni. Tudom, hogy későn szólok, de gondoltam, megpróbálom.

– Én ma... – hebegtem, de aztán valamiért meggondoltam magamat. – Hány órakor kezdődik és hol?

– Hát – hallottam a bizonytalan választ – tizenegykor a Körúton.

– Mi? Tíz óra van!

– Jó, jó! – sóhajtott lemondóan. – Gondoltam, hogy az utolsó előtti percben már nem szabadna senkit hívnom, de valamiért jó ötletnek tűnt.

– Várj! – kiabáltam, mielőtt letette volna a telefont. – Elmegyek, csak mondd, hogy mit vigyek!

Éreztem, hogy meglepődik, aztán megkönnyebbül, majd boldogan elsorolta a részleteket. Mi baj lehet? – gondoltam. Lili majd megbékél.

Most ugrott be, hogy semmi konkrétumot nem beszéltem meg vele. Sem időt, sem helyet, csak, hogy találkozunk. Hiszen este még összefuthatunk. Király!

Gyorsan felszaladtam a lakásba. Magamhoz vettem egy üveg ásványvizet meg kekszet. Vagyis kekszmaradékot. Belebújtam egy kényelmes melegítőbe, előkotortam az egyik edzőcipőmet. Utoljára a susogós melegítő's korszakomban hordtam sportcipőt. Vagyis 1854-ben.

Mostanra már nagyon cikinek tartottam, így inkább sportos félcipőket vettem farmerhoz, mint igazi edzőcsukát.

Legalább a gázt könnyebben taposom. Szerintem a Jóisten direkt dob nekem olyan szituációkat, hogy az adott időnél sokkal rövidebb intervallum áll rendelkezésemre ahhoz, hogy „A” pontból „B” pontba megérkezzek, csak azért, hogy gyorsan hajthassak.

Végre megtaláltam a megadott címet. Felváltáztam a harmadik emeletre, és jó hangosan bekopogtam.

Narancssárga ruhás, ájtatos arcú srác nyitott ajtót, hatalmas lapát keze mutatóját a szája elé tartva csendre intett.

– Elkéstél – mondta.

– Nekem csak most szóltak, kábé tíz perccel ezelőtt. Már megy a buli, vagy még csatlakozhatok?

– Nem bulizunk. Kicsit több tiszteletet!

Elszégyelltem magamat. Bocsánatot kértem, majd illedelmesen megszabadultam a cipőmtől. Örültem is neki, nem volt a kedvencem.

Még az is megfordult a fejemben, ha már ennyi lábbelít látok az ajtó előtt, hogy a szeánsz – mert én így hívtam – befejezése előtt pár perccel lelépek, választok magamnak valami helyes csukát és már ott sem vagyok. A gond csak az volt, hogy másnap is mennem kellett, így a furmányosan megszerzett új dorkómat nem vehettem fel. És különben is, lopjak egy olyan helyről, ahová jó szándékú emberek járnak?

Apropó lopás! Bár lopni nem szép dolog, de én megtetem. Nem direkt. Tudom, mind ezt mondja!

Szóval, egy szép napon Lilivel és Zsuzsival bebandáztunk egy bevásárlóközpontba. Bevetettük magunkat egy márkás szaküzletbe, ami hihetetlen nagy alapterületen kínálta portékáit. Próbálgattunk mindenféle holmit, közben nagyokat röhögünk saját magunkon, és persze másokon is. Másokon jobban.

Kifelé somfordáltunk, mikor észrevettem, hogy hármas csomagolásban jó minőségű női zoknik vannak felhalmozva egy hatalmas dobozban. Mivel nem volt az áruk eget rengető, így a kezembe vettem egy köteggel.

Nem vettem kosarat, hanem lóbáltam magam mellett a zoknikat, gondoltam, ha a pénztárhoz érünk, majd kifizetem.

Zsuzsi valami érdekes sztoriba kezdett, s mivel én nem értettem egyet vele, így baráti vita alakult ki köztünk. Ezek persze nem voltak vérré menő, komoly nézeteltérések, egyszerűen csak nem egyeztek a gondolataink az adott témában.

A jobb kezemben a zoknikkal a hadonászva magyaráztam neki, és észre sem vettem, már az üzleten kívül is voltunk. Jócskán eltávolodtunk onnan, mikor Lili ránézett a kezemre, aztán Zsuzsira, majd rám és kitört belőle a nevetés!

– Zoknitolvaj, fogják meg!

Ekkor tudatosult bennem, hogy simán kiloptam az árut a boltból. A lányok, örültek a szerencsémnek, és indultak volna tovább. Én rettenetesen szégyelltem magam, gondoltam, mégiscsak visszaviszem.

Ráadásul van kamera is az üzletben, még csak az kell, hogy kitacepaózzanak, hogy „Persona non grata!”

Odakiáltottam nekik, hogy várjanak meg, azzal visszaszaladtam a pénztárhoz, és megszólítottam az eladónőt.

– Elnézést! Elloptam ezeket a zoknikat. Kifizethetem őket?

Nagyon értetlenül nézett, hiszen úgy tűnt, nem loptam el őket, mind ott voltak a kezemben.

Elmeséltem neki, mi történt, és a végén még meg is dicsért, hogy milyen rendes vagyok. Más simán lelépett volna velük. Nem akartam mondani, hogy a barátnőim is ezt javasolták.

Mindegy, szóval már én is loptam.

Belépve a terembe, legalább harminc ember volt összesúfolódva a helyiségben.

Jézusom, tényleg én kellettem ide még plusz embernek? Hát ennyire kell a pénz?

Rosszalló tekintetek méregettek. Na, vördpisz, nyugodjatok már meg!

Legszívesebben azonnal magyarázkodni kezdtem volna, de csak rontott volna a helyzeten, így gyorsan letörökültem az egyik sarokba, és felvettem a csávótól látott ájtatos képet. Hurrá, belesimultam a rendszerbe.

Elkezdődött végre a tanfolyam.

Estére már annyit meditáltunk, hogy úgy éreztem, a föld felett járok egy méterrel és meggyógyultam minden testi-lelki bajomból, még akkor is, ha nem volt. Majd ők azt tudják.

Ebben az áldásos állapotban, amit tizennégy Xanax egy időben történő bevétele esetén érezhetnék, hat nap alvás után, megint olyan megérezésem támadt, hogy kívánnom kell valamit. Annyira tisztán léteztem, minden gondolattól, gondtól és aggodalomtól mentesen, hogy biztos voltam benne, itt most bármilyen gondolat azonnal megfogam.

Igyekeztem hát tudatosan jól fogalmazni.

„Amint Balázs készen áll egy kapcsolatra, azonnal váljék az életem részévé. Karriert szeretnék, s legyen bármilyen út is, amin elérem, az legyen teljesen világos számomra.”

Mérget mertem volna venni rá, hogy az előző esti angyalseg sűrűn bólogatott, és elindultak elintézni a kívánságaim teljesítését.

Mint a Tibi bácsi. Elintézik.

Pityókás fejjel felvettem az előszobában a saját cipőmet. A többi sem tetszett jobban. Maradtam a magaménál.

Hogy fogok így autót vezetni? Ha megállít egy rendőr, az első dolga lesz vért vetetni és drogtesztet csináltatni. Ez sem bántam. Tiszta vagyok. Legfeljebb jót röhögök rajtuk a végén!

„Békesség veletek áccerűek!”

Alig vártam, hogy hazaérjek. Lerúgtam magamról a jobb időket is látott Adidas cipőt. Kínai, óccsó. Ez a márkája. Még mindig jobb, mintha ugyanez kínai jelekkel lenne rajta. Az cikibb lenne!

Leszórtam a cuccaimat a kanapéra és beugrottam az ágyba! Olyan édes volt a pihengetés, hogy nem is akartam többé felkelni. Puha, bárányszőr takarómat magamra húztam,

és már éppen befelé fordultam volna, mikor megszólalt egy hang a fejemben.

„Ne aludj! Jó hír érkezett!”

Kinyitottam a szememet. Megriadtam, olyan érthető, tiszta hang volt. Szerencsére senki nem volt a lakásomban, így konstatáltam, hogy nem törtek be hozzám, hanem csak simán meghülyültem. Eggyel jobb! Mivel az üzenet elég konkrét volt, két dolgot tehettem. Vagy megnézem a postaládámat, vagy megnyitom az internetet, és annak virtuális verzióját is lecsekkolom. Mivel olyan hullá voltam, mint a tíznapos szennyes, könnyen eldöntöttem, melyik megoldást választom. Bekapcsoltam a gépemet.

Tényleg volt egy boríték, de nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget, mivel párszor már megszívatott az élet a túlzott reménykedéssel.

Megnyitottam és láss csodát, Balázs írt.

Ekkor már a torkomban dobogott a szívem. Faltam a szavakat.

„Kedves Keri! Megszületett az időpont. Két hét múlva kezdünk, ha neked is jó. A szerdai napra gondoltam, mondjuk öt, fél hat magasságában. Nagyon várlak!”

Úsztam a boldogságban. Csak néztem a szöveget, különös tekintettel a "Nagyon várlak"-ra. Megnyugodva lekapcsoltam a számítógépet, és visszasomfordáltam az ágyamba.

A gyerekkorom óta felhalmozódott macigyűjteményemből választottam egy pihe-puha, szőrös, nagydarab medvefiút. Őt vittem ma aludni. Ezt senkinek nem fogom elárulni, míg élek, de a mai napig is valamelyik plüssmedvémmel alszom.

Hatéves lehettem, mikor az első macim „elhasználódott” a sok gyűrögetéstől. Elég rosszcarcú medvegyerek volt, piros fül-, és talpbetétekkel, de én imádtam. Aztán egy nagy betegség hullám alkalmával többször is lehánytam, így anyám kénytelen volt kimosni. Szegény szétázott, összement, de a varrás meg a szeretetem összetartotta. Letámasztottam őt, de nem búcsúztunk. Csak hagytam, hogy menjen nyugdíjba. Leszolgált az idejét.

Azóta aztán hatalmasra duzzadt a gyűjtemény. Félévente beesik valami új szerzemény. A világ minden tájáról van már plüssmacim, rongymacim, kötött macim, horgolt macim és szőrös macim is. De az igazit, az elsőt, hányatott sorsút, őt imádtam a legjobban.

Míg egy borús őszi hétvégén apám tűzre nem vetette, az összes többi kacatnak vélt ócskasággal együtt, ami a padlás mélyén szunnyadt tizenévek óta.

Szerencsémre nem láttam lángok között szenvedni gyermekkori jó barátomat, de a tudat, hogy nincsen többé, nagyon megviselt.

Ekkor magamhoz vettem az összes, még „élő” példányt, és a kis lakásomhoz tartozó tárolóban ültettem le őket. A négy kedvencem van velem, a hálósobában. Közülük választok magamnak társat minden éjszakámra.